

Arrest

**nr. 87 635 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat Sylvie MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 december 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 april 2012.

1.3. Op 10 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 mei 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad (Irak), de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. In 2009 zou u begonnen zijn bij het aannemingsbedrijf 'Hiteen' als administratief medewerker. U zou in september 2011 aangesteld zijn als toezichthouder bij een project dat toen start ging en de bouw inhield van een waterzuiveringsstation nabij de Diyala brug (Bagdad). U zou toen verantwoordelijk zijn geweest voor het controleren van de aanwezigheid van de arbeiders en hun uitbetaling. Op 16 of 17 oktober 2011 zouden jullie tijdens de graafwerken op jullie werkpost echter wapens en munitie hebben ontdekt, verpakt in houten kisten. U zou op aanraden van uw baas contact hebben opgenomen met de veiligheidsdiensten en zij zouden jullie bevolen hebben het werk neer te leggen. De volgende dag zou u zoals gewoonlijk naar de werf zijn teruggekeerd, maar zou bijna niemand van de arbeiders zijn komen opdagen. Toen kwam u te weten dat het leger de dag voordien het naburig dorp, van waar de meeste arbeiders afkomstig waren, was binnengevallen op zoek naar degenen die te maken hadden met de gevonden wapens. Een groot deel van de arbeiders zou tijdens die inval zijn gearresteerd. Van één van de arbeiders, S.(...), zou u zelf ook zeker zijn dat hij in deze zaak was verwickeld, omdat hij als enige uw thuisadres zou kennen en vermist zou zijn sinds de wapens werden ontdekt. U zou achteraf ook van uw collega's hebben vernomen dat de gevonden wapens en munitie zouden toebehoren aan de Iraakse vicepresident Tareq al-Hashemi. U zou een week verlof hebben gekregen en tijdens die week, op 22 oktober 2011, zou een klappom zijn ontploft op de oprit van uw ouderlijk huis terwijl u boodschappen aan het doen was. Uw zus zou daarna een dreigbrief hebben gevonden op de auto van uw vader geschreven door Dolad Iraq al Islamiya. Omwille van dit incident zou u uw ontslag hebben ingediend bij de firma Hiteen. Sindsdien zou u afwisselend bij uw grootvader en A.(...), een vriend en tevens de zoon van de eigenaar van het bedrijf Hiteen, hebben verbleven in Bagdad. Ook uw ouders, 2 broers en 2 zussen zouden sindsdien bij uw grootvader hebben ondergedoken. U zou in die periode tot uw vertrek uit Irak op 10 december 2011 geen problemen meer hebben gekend. Op 21 december 2011 zou u in België zijn aangekomen en u diende uw asielaanvraag in op diezelfde dag. Op 15 februari 2012 zou uw jongste broer H.(...) ontvoerd zijn aan zijn school door gewapende mannen en ondertussen zouden jullie niks meer over hem hebben vernomen. Er zou al verschillende keren een afspraak zijn gemaakt om losgeld te betalen, maar dit zou nog nooit zijn doorgegaan. U vermoedt dat deze ontvoering verband houdt met uw problemen, maar dit zou nooit zijn uitgesproken door de ontvoerders zelf.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele documenten voor: twee attesten als bewijs van uw tewerkstelling bij Hiteen. Verder legt u ook nog (kleuren)kopieën voor van uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraaks nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw geboorteakte, het nationaliteitsbewijs van uw vader, een woonstattest, een eigendomsbewijs van uw huis, een aangifte van de ontvoering van uw broer, een dreigbrief, de volmacht ter gebruik van uw bedrijfswagen, een verzendingsbewijs van 'Global' en foto's van uw bedrijfswagen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw asielrelaas bevat immers tal van hiaten, vaagheden en onwaarschijnlijkheden waardoor u er niet bent in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat uw verklaringen gebaseerd zijn op waargebeurde feiten.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat uw verklaringen aangaande de door jullie ontdekte wapen- en munitieopslagplaats erg vaag zijn. Zo is het erg bevreemdend dat u beweert het onderzoek naar deze zaak wel op te volgen, maar bijvoorbeeld enkel kan zeggen dat er 'allerlei soorten munitie zijn gevonden' en niet specifiek kan zeggen over welke soorten het gaat (gehoorverslag CGVS, p. 27). Verder blijkt u er ook enkel het gissen naar te hebben wie met de zaak te maken zou hebben. Zo zegt u 100% zeker te zijn dat uw collega S.(...) in de zaak verwickeld is, omdat hij u als enige wist wonen (en dus achter de aanslag op uw huis kon zitten) (gehoorverslag CGVS, p. 23). Als u dan wordt gewezen op het feit dat het toch vreemd zou zijn dat uw collega mee zou helpen graven op een plaats waarvan hij wist dat er wapens en munitie zaten verstopt, blijkt u niet in staat hiervoor een overtuigende verklaring te bieden. Zo geeft u toe niet precies te weten wat de rol van S.(...) eigenlijk zou kunnen zijn in de affaire en begint u zelf verschillende scenario's te bedenken (gehoorverslag CGVS, p. 26). Ook wanneer de vraag wordt gesteld hoe het mogelijk is dat een machtige groepering zou toelaten dat jullie al een maand aan het graven waren op een plaats waar zij een wapendepot hadden, bedenkt u eerst zelf een mogelijke verklaring om dan daarna toe te geven dat u ook op deze vraag geen antwoord kan geven (gehoorverslag CGVS, p. 27). Wanneer u ten slotte wordt gevraagd naar de link tussen deze zaak en de Iraakse vicepresident Tareq al-Hashemi, weet u enkel te zeggen dat u 'dat van uw collega's had gehoord' en dat het bekend was dat al-Hashemi een terroristische groepering steunt. Wanneer ook

hier wordt op in gegaan en u wordt gevraagd over welke groepering u het heeft, blijk u opnieuw niet in staat de vraag te beantwoorden (gehoorverslag CGVS, p. 27). Uit bovenstaande kan worden afgeleid dat uw verklaringen omtrent deze zaak hoofdzakelijk gebaseerd zijn op pure hypothesen en dat u er helemaal niet in bent geslaagd hard te maken dat deze feiten zich ook daadwerkelijk zouden hebben afgespeeld zoals u ze voorstelt.

Ook bij de daaropvolgende aanslag op uw huis d.d. 22 oktober 2011 kunnen enkele vraagtekens worden geplaatst. Zo is het erg bevreemdend dat u zich niet meer kan herinneren op welke dag van de week deze aanslag plaatsvond. Uiteindelijk zegt u 'te vermoeden' dat dit op een woensdag was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wanneer de kalender er echter wordt bij gehaald, blijkt dat 22 oktober 2011 op een zaterdag viel. Dat u zich hier zo sterk in zou vergissen, is erg bevreemdend, gezien er kan worden verondersteld dat dit incident een erg grote impact had op u en uw familie. Verder is het ook erg onwaarschijnlijk dat de dreigbrief op jullie wagen zou zijn gelegd voordat de bom ontplofte en dat die toch nog zo goed als helemaal intact zou zijn (zie kopie van dreigbrief). Uw verklaring dat de achterkant en de zijkant van de auto helemaal kapot waren, maar de voorkant (waar de brief lag) slechts licht beschadigd, is in deze context niet geloofwaardig. U verklaart immers zelf dat de wagen die dag met de voorkant naar het huis stond geparkeerd en dat jullie huis erg beschadigd was (gehoorverslag CGVS, p. 17-18, 21 en 28). Het is bijgevolg moeilijk in te beelden dat de bom enkel de achterkant van de auto en de voorkant van het huis zou beschadigen en hetgeen ertussen zit zo goed als intact zou blijven. Verder is het ook vreemd dat u verklaart dat uw ganse straat door camera's en bewakers wordt bewaakt, aangezien er een Amerikaanse veiligheidsfirma en een ambassade zijn gevestigd, maar dat u nooit die camerabeelden zou hebben opgevraagd om meer te weten te komen over de daders (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, bent u opnieuw niet in staat hiervoor een aanneembare verklaring te geven. Uiteindelijk verklaart u 'te vermoeden' dat de plaats waar de auto binnen reed en wegreed dezelfde was, terwijl u even daarvoor nog verklaarde dat de wagen wegreed langs de zijstraten van uw wijk en niet langs de plaats waar ze binnenkwamen (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Ten slotte is het in dit verband ook heel opmerkelijk dat jullie geen klacht zouden hebben ingediend na de aanslag op jullie huis (gehoorverslag CGVS, p. 19). Uw verklaring hiervoor dat 'u daar niet aan had gedacht' en dat de politie zelf door terroristen is geïnfiltrerd, waardoor dit geen zin zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 19-20), is gezien de ernst van het incident helemaal niet afdoende. Bovendien strookt dit niet met het feit dat uw familie dan wel een klacht zou indienen bij de politie na de ontvoering van uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Ook in verband met deze ontvoering zijn uw verklaringen erg vaag en geeft u zelf toe enkel te 'vermoeden' dat deze verband houdt met uw problemen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat het toch vreemd zou zijn dat uw broer omwille van deze zaak zou zijn ontvoerd, maar dat de ontvoerders zelf dit niet duidelijk zouden maken en geen eisen zouden stellen, antwoordt u dat uw moeder reeds verschillende keren werd gevraagd om losgeld, maar dat de uitwisseling nog steeds niet was gelukt (gehoorverslag CGVS, p. 28). Dit staat dan weer in contrast met uw eerdere verklaring dat jullie sinds de ontvoering nog niets hadden vernomen van de ontvoerders (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uiteindelijk verklaart u dat door de ontvoerders nooit werd gemeld dat deze daad te maken zou hebben met u (gehoorverslag CGVS, p. 28).

Verder bent u er ook niet in geslaagd duidelijk te maken waarom enkel u en geen enkele van uw andere collega's zou zijn gevisieerd in deze zaak (gehoorverslag CGVS, p. 25-26 en 28). Uw rol was immers enkel beperkt tot het controleren van de arbeiders op de werf en hen uit te betalen (gehoorverslag CGVS, p. 12), terwijl het bijvoorbeeld – zoals u zelf zegt – wel de ingenieurs waren die de graafplaats bepaalden (gehoorverslag CGVS, p. 27). Het zou dan ook veel logischer zijn dat zij, uw baas of de arbeiders, die het werk uitvoerden, zouden worden gevisieerd door deze groepering. Uw verklaring dat u de aangifte had gedaan en de veiligheidsdiensten naar de werf had geleid (gehoorverslag CGVS, p. 28), kan niet worden gezien als een sluitende verklaring hiervoor. U verklaart immers meermaals dit te hebben gedaan op bevel van uw baas (gehoorverslag CGVS, p. 23 en 25). Uiteindelijk verklaart u zelf niet te weten waarom net u zou zijn bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 28). Ook het feit dat u zelf nooit met de veiligheidsdiensten zou hebben gesproken of door hen zou zijn ondervraagd, terwijl u beweert dat er nu nog steeds actief onderzoek wordt gevoerd naar wat er was gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 23), is erg onwaarschijnlijk.

Ten slotte is het vreemd dat u na de bomaanslag op uw huis en het ontvangen van de dreigbrief nog 2 maanden zonder problemen in Bagdad hebt kunnen verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 24). Dit is te meer bevreemdend aangezien u verklaart hoofdzakelijk te hebben verbleven bij A.(...), de zoon van de eigenaar van Hiteen, die bovendien in dezelfde buurt woont van het hoofdkantoor (en uw kantoor) (gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 9 en 10). Bovendien bleek u zich ook nog vaak te verplaatsen, aangezien u ook vaak uw familie ging opzoeken die bij uw grootvader verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Dat u dit die hele periode hebt kunnen doen, terwijl u afgwisselend bij personen verbleef die voor de groepering die u bedreigde gemakkelijk te traceren waren en die bovendien allebei in de buurt

woonden van uw eigen huis zonder dat u nog in de problemen kwam, ondermijnt ernstig de mate waarin u beweert in gevaar te zijn.

In verband met de documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat u zo goed als geen enkel origineel document kan voorleggen. Uw verklaring hiervoor dat u al verschillende keren aan uw vader had gevraagd om de originelen op te sturen, maar dat hij dit pas zou hebben gedaan eenmaal u uw convocatie had ontvangen, gezien de situatie van uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 16), is niet afdoende. U wist immers al sinds uw aankomst dat er een tweede interview zou volgen en bovendien werd uw broer pas in februari, 2 maanden na uw aankomst in België, ontvoerd. Uiteindelijk laat u een 10-tal dagen na het interview op het Commissariaat-generaal een brief na waarin u laat weten dat de envelop met uw originelen verkeerdelijk aan iemand anders zou zijn geleverd en dat u dit zo snel mogelijk zou proberen op te lossen. Dit verklaart echter nog niet waarom u bepaalde andere documenten, waar tijdens het gehoor ook naar werden gevraagd, 3 weken na het interview nog steeds niet hebt bezorgd aan het Commissariaat-generaal. Zo werd u gevraagd de attesten (eventueel gescand) door te sturen i.v.m. de ziekenhuisopname van uw vader en broer na de aanslag op jullie huis, alsook een attest waarin Hiteen bevestigt dat u omwille van de door u verklaarde problemen ontslag nam in het bedrijf (gehoorverslag CGVS, p. 21 en 27). Dat u dit alles nog niet hebt gedaan, is zeer opmerkelijk, gezien uw vader al uw andere documenten ook had gescand en naar u had doorgestuurd en dat A.(...) (de zoon van de eigenaar van Hiteen) een goede vriend van u is (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 27).

Uiteindelijk blijkt, behalve de dreigbrief, geen enkele van uw documenten uw problemen te kunnen ondersteunen en betreffen het één voor één documenten inzake elementen die in bovenstaande beslissing niet in twijfel werden getrokken. In verband met de ontvoering van uw broer en het bijhorende politieverlag, dient te worden bemerkt dat u zelf verklaart dat nooit werd uitgesproken dat deze in verband stond met uw problemen. In verband met de dreigbrief moet worden verwezen naar de kanttekeningen die hier reeds bij werden gemaakt (zie supra). Bovendien kan voor beide documenten worden bemerkt dat uit onze informatie blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk illegaal te verkrijgen zijn in Irak.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat ernstig kan worden getwijfeld aan de verklaringen die u hebt afgelegd omtrent de problemen die u in Irak zou kennen omwille van de situatie op uw werk. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw

aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de beginselen van behoorlijk bestuur, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, de zorgvuldigheidsplicht en het gelijkheidsbeginsel, voert verzoeker onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Iraakezen te verdedigen, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 12 recente krantenartikels over de veiligheidssituatie in Irak, twee documenten van Refworld van 2 en 19 januari 2012, een pagina uit "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012, mailverkeer met "Iraq Body count", twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006 en een faxbericht aan TNT.

Ter terechtzitting legt verzoeker een brief neer van TNT waarin gemeld wordt dat zal worden overgegaan tot betaling van een schadevergoeding.

Verweerder legt ter terechtzitting een update neer met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Irak, Bagdad (Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal- Irak – BAGDAD" van 16 juli 2012).

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoeker behoudens de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen aangaande de door hen ontdekte wapen- en munitieopslagplaats erg vaag zijn, hij er verder ook enkel het gissen naar blijkt te hebben wie met de zaak te maken zou hebben en zijn verklaringen hieromtrent hoofdzakelijk gebaseerd zijn op pure hypothesen, (ii) het erg bevreemdend is dat hij zich niet meer kan herinneren op welke dag van de week de aanslag op zijn huis plaatsvond, het erg onwaarschijnlijk is dat de dreigbrief op hun wagen zou zijn gelegd voordat de bom ontplofte en dat die toch nog zo goed als helemaal intact zou zijn, hij verklaart dat zijn ganse straat door camera's en bewakers wordt bewaakt maar hij nooit de camerabeelden zou hebben opgevraagd om meer te weten te komen over de daders en het heel opmerkelijk is dat zij geen klacht zouden hebben ingediend na de aanslag op hun huis en verzoeker hiervoor geen afdoende verklaring geeft, (iii) ook zijn verklaringen in verband met de ontvoering van zijn broer erg vaag zijn en hij zelf toegeeft enkel te vermoeden dat deze ontvoering verband houdt met zijn problemen, (iv) hij er niet in geslaagd is duidelijk te maken waarom enkel hij en geen enkele van zijn andere collega's zouden zijn gevisieerd in deze zaak en het erg onwaarschijnlijk is dat hij zelf nooit met de veiligheidsdiensten zou hebben gesproken of door hen zou zijn ondervraagd, terwijl hij beweert dat er nu nog steeds actief onderzoek wordt gevoerd naar wat er was gebeurd, (v) het vreemd is dat hij na de bomaanslag op zijn huis en het ontvangen van de dreigbrief nog twee maanden in Bagdad heeft kunnen verblijven bij personen die voor de groepering die hem bedreigde gemakkelijk te traceren waren en die bovendien allebei in de buurt woonden van zijn eigen huis en hij zich in die periode bovendien nog vaak bleek te verplaatsen zonder dat hij nog in de problemen kwam, (vi) hij zo goed als geen enkel origineel document kan voorleggen en hij hiervoor geen afdoende verklaring geeft, en hij bepaalde andere documenten drie weken na het gehoor nog steeds niet heeft bezorgd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, (vii) behalve de dreigbrief, geen van zijn documenten zijn problemen kunnen ondersteunen, zoals wordt toegelicht en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.7.1. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker naast een aantal types van wapens niet tevens kon duiden welke soorten munitie werden gevonden, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins plausibel dat verzoeker niet kan verduidelijken wie met deze zaak te maken zou hebben. Zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing, zijn verzoekers verklaringen hieromtrent hoofdzakelijk gebaseerd op pure hypothesen. Het verweer in voorliggend verzoekschrift dat hij slechts kan gissen naar de personen die mogelijks betrokken waren bij de zaak, dat hij niet werd geïnformeerd betreffende het onderzoek dat werd gevoerd, dat hij omwille van verschillende elementen vermoedt dat S., een gewone arbeider, banden heeft met de terroristische groepering verantwoordelijk voor de opslagplaats van wapens en munitie doch hij het raden heeft naar de rol van S. binnen deze terreurgroepering, dat hij wat betreft de door hem aangehaalde link met de Iraakse vicepresident al-Hashimi geen verdere informatie kan geven dan hetgeen hij heeft verklaard tijdens zijn interview, dat hij deze informatie heeft vernomen via collega's toen hij reeds in België was en dat hij omwille van zijn verblijf in België niet in de mogelijkheid was om meer informatie te vergaren, kan de Raad niet in het minst overtuigen.

Dat verzoeker als gewone werknemer niet werd geïnformeerd betreffende het lopende onderzoek naar de wapen- en munitieopslagplaats kan nog worden aangenomen. De Raad acht het echter niet plausibel dat de eigenaar van het bedrijf 'Hiteen', op wiens werf deze opslagplaats werd aangetroffen, het onderzoek niet op de voet zou volgen. De Raad leest in het gehoorverslag dat het project in Samediyé, waar de wapens en munitie werden gevonden, is stopgezet, dat zelfs het materiaal er nog stond en dat sommige dingen in brand werden gestoken en dat andere dingen verdwenen (administratief dossier, stuk 4, p. 14). De bedrijfsleiding heeft er aldus alle belang bij om nauw bij het onderzoek betrokken te blijven, alsook dat de werken zo spoedig mogelijk kunnen worden hervat. Uit de argumentatie in het verzoekschrift blijkt dat zelfs verzoekers collega's vrij goed op het hoogte blijken te zijn van het verloop en de resultaten van het onderzoek: *"De collega's van verzoeker vertelden hem dat de betrokkenheid van de vicepresident aan het licht was gekomen op basis van verklaringen die de verdachten hadden afgelegd."*, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de eigenaar van het bedrijf over meer volledige informatie moet beschikken. Aangezien verzoeker verklaarde dat de zoon van de eigenaar een goede vriend van hem is en deze ook in het bedrijf werkt (administratief dossier, stuk 4, p. 9), ziet de Raad geen enkele reden waarom verzoeker vanuit België niet meer informatie over de hele zaak zou kunnen vergaren. Dit klemt des te meer daar verzoeker sinds zijn aankomst in België duidelijk contacten onderhoudt met zijn vriend daar hij verklaarde dat de door hem voorgelegde foto's hem door zijn vriend werden opgestuurd (administratief dossier, stuk 4, p. 16). Dat hij aldus niet concreter kan zijn in zijn verklaringen, welke hoofdzakelijk gebaseerd zijn op pure hypothesen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten zoals deze door verzoeker worden voorgesteld.

Ook verzoekers bewering als zou zijn collega S. in de zaak verwickeld zijn, raakt kant noch wal. Het tart naar het oordeel van de Raad alle logica dat S. mee zou helpen graven op een plaats waarvan hij wist dat er wapens en munitie zaten verstopt. Zo S. daadwerkelijk banden heeft met de terreurorganisatie wiens wapens en munitie waren begraven, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij deze organisatie zou inlichten van het feit dat op die plaats zou worden gegraven opdat zij hun wapendepot tijdig zouden kunnen ontruimen. Het verweer dat verzoeker geen banden heeft met de terreurorganisatie en hij hun handelen en redeneren dus niet kan verklaren en dat hij slechts kan

veronderstellen dat arbeiders zoals S. banden hadden met de groepering en dat zij de opdracht hadden gekregen om het vinden van de opslagplaats te verhinderen, vermag niet afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

Tot slot acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker na de aangifte van de ontdekking van het wapendepot nooit zou zijn verhoord. De uitleg in het verzoekschrift dat hij bij de melding heeft verklaard wat hij gezien had en dat hij niet meer informatie kan verschaffen, kan hiervoor geen verklaring bieden. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens het gehoor verklaarde *“Het grootste deel van de inwoners van het dorp werkten bij ons. Toen het leger het dorp inviel, hebben zij een groot deel van hen gearresteerd. (...) Toen het leger binnenviel, hebben ze niet alleen mijn arbeiders, maar alle verdachte jongeren gepakt. Overal bestaan onschuldige mensen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 26). Dat het leger enerzijds een dergelijk grootschalige arrestatieactie zou uitvoeren doch anderzijds niet minstens alle betrokkenen – arbeiders, ingenieurs, eigenaar van het bedrijf – zou verhoren, kan niet worden aangenomen.

2.7.3.1. Wat betreft de aanslag op zijn huis, herhaalt verzoeker dat hij zich de dag waarop deze aanslag gebeurde niet kan herinneren. Enkel de datum is hem bijgebleven. Het belang dat wordt gehecht aan de notie ‘tijd’ is in Irak niet gelijk aan het belang dat daaraan bij ons wordt besteed, aldus verzoeker. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk overtuigen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan worden verondersteld dat dit incident een grote impact had op verzoeker en zijn familie. Bovendien vormt deze aanslag verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding. Dat hij hieraan derhalve dermate weinig belang hechtte dat hij zich niet kan herinneren op welke dag van de week deze aanslag plaatsvond, is dan ook niet ernstig.

2.7.3.2. Ook wat betreft de schade ten gevolge van de ontploffing van de bom volhardt verzoeker in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Hij herhaalt dat de auto met de voorkant naar het huis geparkeerd stond en de bom links van de auto werd gegooid. De dreigbrief zat tussen de ruitenwissers. De linker- en achterkant van de auto was vernield en ook de ramen van het huis waren kapot. Verzoeker vervolgt dat de schade werd veroorzaakt door de luide knal, waardoor de ruiten sneuvelden en zaken verplaatst werden. De bom heeft echter niet geleid tot een brand, waardoor bijvoorbeeld de dreigbrief gespaard bleef, aldus nog verzoeker. Dergelijke voorstelling van de feiten is naar het oordeel van de Raad van elke realiteitszin ontdaan. De Raad leest in het gehoorverslag: *“ – **Wat is er precies gebeurd?** De bom werd op de oprit gesmeten naast de tuin. Ze ontplofte en ze was grote schade aan ons huis: ruiten van de auto’s ook kapot en van de vensters. De ventilatie van de keuken was eraf en er was overal stof. Mijn broer was gewond aan zijn hand en mijn vader is ziek geworden. (...) Overal glas kapot. Die ventilatie van de badkamer en de keuken kapot en overal stof. (...) – **Wat zag u toen u terugkwam na de ontploffing?** Het was chaos. Op de oprit zag de kapotte ruiten van de auto en de ruiten van het huis die volledig kapot zijn. Overal stof, gordijnen op de grond. Buren bij ons, mijn zussen waren aan het wenen. Mijn vader en broer werden al door de buren naar het ZH gevoerd. Er waren veel dingen die ook nog beschadigd waren: zoals de kast met de borden. Een klok die op de grond was gevallen en een kleine tafel die kapot was.* (administratief dossier, stuk 4, p. 18 en p. 21). Gelet op de ravage die verzoeker schetst, veroorzaakt door de druk van de ontploffing, waarbij zelfs schade werd veroorzaakt in de keuken en de badkamer, valt het moeilijk in te beelden dat de dreigbrief, die zich in de ‘kern’ van de ontploffing bevond, gewoon achter de ruitenwisser van de wagen zou zijn blijven steken en niet minstens zou zijn weggewaaid of gescheurd.

2.7.3.3. Evenmin slaagt verzoeker erin een aanvaardbare verklaring te geven waarom geen klacht werd ingediend bij de politie na de aanslag op zijn huis. De uitleg dat hij het niet zinvol achtte om na de bomexplosie de politie te verwittigen aangezien de terroristen geïnfiltreerd zijn binnen de politie, dat hij dacht dat het indienen van een klacht de problemen en de dreigementen alleen maar in de hand zou werken en dat zijn vader getroffen was door de explosie en dus niet in staat was om klacht neer te leggen, is gezien de ernst van de feiten niet afdoende. Dergelijke niet gefundeerde beweringen en vermoedens van zijnentwege kunnen geenszins worden aanvaard als vergoelijking voor dit nalaten. Dit klemt des te meer daar wél een klacht werd ingediend na de ontvoering van verzoekers broer. Indien het nalaten om klacht in te dienen na de bomaanslag daadwerkelijk was ingegeven door angst voor meer problemen, kan eerder worden verwacht dat deze angst na de ontvoering van verzoekers broer alleen maar zou zijn toegenomen. De uitleg dat zijn vader toen wel klacht neergelegde omdat hij zich gesterkt voelde daar hij vergezeld werd door verschillende getuigen van de ontvoering, kan dan ook niet overtuigen. Er kan overigens niet worden ingezien waarom zijn vader, die blijkens verzoekers verklaringen niet gewond was en slechts een zestal uur in het ziekenhuis heeft verbleven (administratief dossier, stuk 4, p. 18 en p. 21), zich na de explosie niet gesteund zou hebben gevoeld door de buren,

die getuige waren van de explosie en die na de ontploffing allen naar het huis waren gekomen en verzoekers broer en vader naar het ziekenhuis hebben gebracht (administratief dossier, stuk 4, p. 19 en p. 21).

2.7.3.4. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog beweert dat hij gepoogd heeft om de beelden van de bewakingscamera's in zijn straat te bekomen doch vrienden die bij een security bedrijf werken hem meedeelden dat het verboden is om deze beelden vrij te geven aan een gewone burger, kan de Raad slechts vaststellen dat deze uitleg haaks staat op verzoekers verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij uitdrukkelijk stelde de beelden niet te hebben opgevraagd (administratief dossier, stuk 4, p. 19). Hoe dan ook, dat het voor verzoeker als gewone burger zeer moeilijk is om de beelden te bekomen kan nog worden aangenomen. De politie had echter deze beelden wél kunnen opvragen indien verzoeker of zijn familie klacht had ingediend, waardoor er thans misschien uitsluitel was geweest over de daders van de aanslag en deze daders mogelijks zelfs gearresteerd hadden kunnen zijn.

2.7.4. Met betrekking tot de ontvoering van zijn broer, bevestigt verzoeker dat hij slechts een vermoeden heeft dat deze ontvoering met zijn problemen te maken heeft. Dit vermoeden is wel gesteund op feitengegevens: vooraleer zijn problemen gestart zijn hebben hij en zijn familieleden nooit problemen gekend, aldus verzoeker. Hij acht het dan ook niet bevreemdend dat hij de navolgende problemen linkt aan het oorspronkelijke vervolgingsfeit. Verzoeker vervolgt dat de ontvoerders gebeld hebben om losgeld te vragen. Na deze gesprekken werd niets meer van hen vernomen. Verzoekers ouders zijn dan ook radeloos: ze zijn bereid om losgeld te betalen maar de afspraak wordt door de ontvoerders nooit nagekomen.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor dat zijn familie sinds de ontvoering niets heeft vernomen van de ontvoerders (administratief dossier, stuk 4, p. 6). In strijd hiermee stelde hij op het einde van het gehoor: **“- Als u denkt dat de ontvoering van uw broer hiermee te maken heeft, waarom zouden zij dan geen boodschap hebben achtergelaten of uw familie rechtstreeks hebben aangesproken? Ze hebben verschillende keren gebeld op de gsm van mijn moeder. Ze eisen losgeld. Telkens wordt een afspraak gemaakt om het geld te leveren en gaat het niet door. Telkens wordt het uitgesteld door hen. Ze hebben al 15 dagen niet meer gebeld. – in het begin zei u dat jullie niks meer van de ontvoerders hebben gehoord. Je hebt het niet gevraagd, die ontvoering is al meer dan twee maanden geleden. Ze hebben verschillende keren gebeld. Er is verschillende keren afgesproken: eerst 50;000 dollar dan 40.000 dollar. Dan wordt afgesproken om zo'n bedrag te betalen, maar ze komen hun afspraak nooit na.”** (administratief dossier, stuk 4, p. 28). De Raad benadrukt dat het louter vasthouden in het verzoekschrift aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de ontvoering van zijn broer – zo deze zich in werkelijkheid al zou hebben voorgedaan – meer is dan een (al dan niet willekeurige) ontvoering voor losgeld door een bende criminelen.

2.7.5. Tot slot betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het vreemd is dat hij na de bomaanslag op zijn huis en het ontvangen van de dreigbrief nog twee maanden zonder problemen in Bagdad heeft kunnen verblijven. Verzoeker wijst erop dat hij ondergedoken leefde, dat hij zich van de ene plaats naar de andere verplaatste en steeds op zijn hoede was, dat hij niet wist waar hij heen most gaan en dat het niet hoeft te verbazen dat hij bij A., de zoon van de eigenaar van Hiteen, en zijn grootouders verbleef aangezien hij in deze personen het meeste vertrouwen had, met welk verweer hij er echter niet in slaagt afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld als volgt: **“Ten slotte is het vreemd dat u na de bomaanslag op uw huis en het ontvangen van de dreigbrief nog 2 maanden zonder problemen in Bagdad hebt kunnen verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 24). Dit is te meer bevreemdend aangezien u verklaart hoofdzakelijk te hebben verbleven bij A.(...), de zoon van de eigenaar van Hiteen, die bovendien in dezelfde buurt woont van het hoofdkantoor (en uw kantoor) (gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 9 en 10). Bovendien bleek u zich ook nog vaak te verplaatsen, aangezien u ook vaak uw familie ging opzoeken die bij uw grootvader verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Dat u dit die hele periode hebt kunnen doen, terwijl u afwisselend bij personen verbleef die voor de groepering die u bedreigde gemakkelijk te traceren waren en die bovendien allebei in de buurt woonden van uw eigen huis zonder dat u nog in de**

problemen kwam, ondermijnt ernstig de mate waarin u beweert in gevaar te zijn.” Dit onderdeel van de motivering blijft dan ook staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.8. Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, zijn de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Verzoeker betwist de inhoudelijke beoordeling van de door hem bijgebrachte documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Dat verzoeker geen originele documenten kan voorleggen omdat de enveloppe met zijn originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs door TNT verkeerd werd bezorgd, zoals ook blijkt uit het schrijven van TNT dat door verzoeker ter terechtzitting wordt neergelegd, biedt overigens geen verklaring waarom hij tot op heden in gebreke blijft om de documenten waarnaar tijdens het gehoor werd gevraagd, met name de attesten in verband met de ziekenhuisopname van zijn vader en broer na de aanslag op hun huis en een attest waarin Hiteen bevestigt dat verzoeker omwille van de door hem verklaarde problemen ontslag nam in het bedrijf, voor te leggen. Aangezien verzoeker verklaarde dat zijn vader alle andere documenten ook had gescand en naar hem had doorgestuurd en dat A., de zoon van de eigenaar van Hiteen, een goede vriend van hem is, ziet de Raad geen beletsel waarom deze documenten niet minstens in kopie zouden kunnen worden voorgelegd.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD” van 5 januari 2012) en de update van deze informatie zoals neergelegd ter zitting (Subject Related Briefing “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal- Irak – BAGDAD” van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.10.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport “Strategy for the Iraq Situation van januari 2007” en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de precare veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.10.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, krantenartikels, documenten van Refworld en “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” van 31 mei 2012”, stelt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is met “herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen”, “De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad (...) onder de noemer ‘gevechten’ (valt)”, “De gevechten (...) voortdurend (zijn) aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen, de strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad, blijft aanhouden.” en “Bij een dergelijke strijd (...) er bepaalde zogenaamde risicogroepen (worden) geviseerd, maar er (...) wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (vallen), en besluit dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB, welke werd neergelegd ter zitting, een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van ‘Iraq Body Count’. De Raad leest daarin onder andere: “Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoek samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”.

Aan de verweernota van 25 juni 2012 wordt bijkomende informatie gevoegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak (Cedoca-antwoorddocumenten Chronologie Irak 2012/1, 2012/2 en 2012/5 van respectievelijk 26 januari 2012, 9 februari 2012 en 21 juni 2012) waaruit blijkt dat in de periode januari-juni 2012 verschillende aanslagen zijn gepleegd. Daaruit kan worden afgeleid dat het in deze periode hoofdzakelijk om gericht geweld gaat tegen de groepen die reeds in de SRB werden genoemd en dat er een politieke crisis is door de zaak van de Vice-president al-Hashimi, alsook dat de druk op Maliki steeds groter wordt en zowel Muqtada al-Sadr als president Talabani inspanningen doen om Maliki uit zijn positie te krijgen. De spanning omtrent de zaak al-Hashimi is evenwel wat weggeëbd nu het

soennitische blok, Iraqiya, heeft aangekondigd dat zij de parlementaire sessies niet langer zullen boycotten.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. Daarenboven werd aan de nota recente informatie gevoegd tot juni 2012 en werd ter terechtzitting een update neergelegd van hoger aangehaald SRB van 5 januari 2012. Uit de krantenartikels toegevoegd aan het verzoekschrift en de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq van 31 mei 2012 blijkt dat er in de maanden januari-juni 2012 meerdere aanslagen werden gepleegd over heel Irak, de meeste daarvan doelgericht, en dat daarbij burgerslachtoffers vielen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.10.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming

beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.11. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen. Een verwijzing naar het moment van afreizen uit Irak of van aankomst in België is dan ook niet dienstig.

2.12. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.14. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS